

– I –

Water klotst onrustig tegen de roestige buiken.

De maan, die op het punt staat verzwolgen te worden door wolken zo donker dat het lijkt alsof de hemel roet, trekt lange schaduwen over de kade.

Het liefst zou ik verdwijnen in een van die schaduwen: ineen kruipen, mijn oren en ogen sluiten en veilig geborgen worden. Onmogelijk, weet ik; niet met het verleden op mijn hielen. Niet dat ik teveel wil blijven stilstaan bij het verleden.

Het boek dat ik wil leven is geen zielige, het is er een van avontuur en kansen. Ik wil geen medeleven. Bewonderd wil ik worden.

Over een kleine drie weken word ik – Inza Tadjó, geboren in Abidjan, Ivoorkust – zestien jaar oud. Dat lijkt me een goed punt voor een eerste hoofdstuk. Dit is slechts inleiding.

De harde wind gebruikt de haven als instrument: hij laat vlaggen en stukken zeil klapperen en fluit tussen zijn metalen tanden, die vier hoog opgestapeld staan en volgeladen zijn met koffie en cacao. Bij iedere stoot die hij uitblaast moet ik opnieuw mijn evenwicht zoeken.

Ik schop tegen een steentje, mijn voet schraapt over de grond. Het steentje springt een keer op en komt een meter voor me tot stilstand. De afwezigheid van voetbaltalent word me nog eens duidelijk. Ik schrijf en lees liever.

Ditmaal schop ik iets harder en draait het steentje weg uit zijn baan. Het belandt via de flank van een roestbruin schip in het donkere water.

In de verte beweegt een vuurvlieg in korte, kalme stroken op en neer. Met toegeknepen ogen focus ik me op die rode punt. Boven me, daar waar de maan stond, is nu nog slechts een breed, dreigend wolkendek te zien is.

Er lijkt een eind te komen aan de al maanden durende droogte. Over enkele uren zal de gebroken aarde veranderen in een modderpoel, waar wilde dieren vrolijk in zullen rondrollen. Planten zullen zicht- en hoorbaar groeien.

Ik blijf lopen in rustige pas. De haven is zo goed als uitgestorven, toch dwingen mijn zenuwen me om constant over mijn schouder te kijken: bang dat ik vragen krijg over het waarom ik hier nog zo laat ben. Mijn vader zei altijd dat er niemand zo slecht kon liegen als ik.

'Je ogen springen weg als vlooien, en je stopt je woorden af met je hand voor je mond, alsof er nog wat te redden valt, Inza.'

Over mijn schouder kijk ik tussen de opgestapelde rijen containers door en zie de verlichte stad, waar koplampen de straten afstruinen als beesten op zoek naar voedsel tussen de hemelhoge flats en kantoren. Ik zie de moskee en de kerk strijden om schoonheid.

Alle geluiden: die van het verkeer, van de marktlui, van de kinderen die wakker schrikken uit hun nachtmerries, de sussende moeders en het beginnende nachtleven smelten samen tot een lichte ruis, als bij het plaatsen van een hand over je oor.

Daar helemaal achteraan, daar waar de hoogbouw ophoudt en de grond dood en kaal is, staat mijn huis. De plek die ik minder zal missen dan sommige van de mensen die er wonen.

Het is een plek vol vrienden en vijanden, en personen in de waas daar tussenin.

Ik draai me weer om. De vuurvlieg is geen vuurvlieg.

De contouren van de persoon achter de gloeiende as worden langzaam scherp: een lange tengere man, zijn schoudervulling steekt centimeters voorbij zijn schouders. Hij heeft een hoekig gezicht waar zijn ogen diep in liggen begraven.

Het dringt tot me door dat zijn donkerblauwe jasje hoort bij de ruimvallende broek in dezelfde kleur en bij de glimmende zwarte laarzen: het kostuum van een havenbeveiliger.